

Příslušenství pohledávky

Příslušenství pohledávky (byť vzniká později, právní mocí soudního rozhodnutí o přiznání náhrady nákladů řízení) nemůže mít z hlediska možnosti uspokojení pohledávky (jistiny) a jejího případného exekučního vymožení jiné (lepší) pořadí než pohledávka (jistina) samotná

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 79/2018-76, ze dne 19.9.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a/ Ing. R.B., se sídlem v P., jako insolvenčního správce dlužníka L. T., zastoupeného Mgr. J.N., advokátem, se sídlem ve S., a b/ L. T., narozeného XY, bytem XY, proti žalované J. T., narozené XY, bytem XY, o určení pravosti vykonatelné pohledávky, vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci pod sp. zn. 40 ICm XY, jako incidenční spor v insolvenční věci žalobce b/, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 40 INS XY, o dovolání žalobce a/ proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. února 2018, č. j. 40 ICm XY, 18 VSOL XY (KSOS 40 INS XY), tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. února 2018, č. j. 40 ICm XY, 18 VSOL XY (KSOS 40 INS XY), se ve vztahu mezi žalobcem a/ a žalovanou mění tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 16. března 2017, č. j. 40 ICm XY, se ve vztahu mezi žalobcem a/ a žalovanou mění v zamítavém výroku o věci samé tak, že se určuje, že žalovaná nemá za dlužníkem L. T. vykonatelnou pohledávku z titulu náhrady nákladů řízení ve výši 524.862 Kč, přiznanou jí rozsudkem Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 18. listopadu 2014, č. j. 60 Co 372/2014-545.

Z odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 16. března 2017, č. j. 40 ICm XY, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci:

1/ Určil, že žalovaná (J. T.) nemá za dlužníkem L. T. (dále též jen „L. T.“) pohledávku ve výši 7.260.210,70 Kč, uplatněnou jako vypořádací podíl z vypořádání společného jmění manželů (dále též jen „pohledávka č. 1“), přiznanou jí vykonatelným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně (dále jen „okresní soud“), „č. j.“ (správně sp. zn.) 38 C 37/2013, ve spojení s rozsudkem „Krajského soudu v Brně č. j.“ (správně „Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně sp. zn.“) 60 Co 372/2014 (bod I. výroku).

2/ Zamítl žalobu v části, v níž se žalobci (a/ Ing. Robert Beneš, jako insolvenční správce dlužníka L. T., a b/ L. T.) domáhali určení, že žalovaná nemá za dlužníkem L. T. ani pohledávku ve výši 524.862 Kč, z titulu náhrady nákladů řízení (dále též jen „pohledávka č. 2“), přiznanou jí vykonatelným rozsudkem okresního soudu „č. j.“ (správně „sp. zn.“) 38 C 37/2013, ve spojení s rozsudkem „Krajského soudu v Brně č. j.“ (správně „Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně sp. zn.“) 60 Co 372/2014 (bod II. výroku).

3/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

[2] Soud prvního stupně dospěl ohledně pohledávky č. 1 k závěru, že žalovaná nebyla oprávněna ji uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka L. T., jelikož nejde o pohledávku vzniklou po povolení oddlužení žalované; coby důsledek vypořádání společného jmění manželů (žalované a L. T.) je tato pohledávka součástí sepsané majetkové podstaty žalované a právo uplatnit tuto pohledávku přihláškou v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka L. T. má insolvenční správce žalované, která tak též učinila.

[3] Pohledávka č. 2 však (podle soudu) je pohledávkou zcela zjevně novou, která nepatří do majetkové podstaty žalované. Potud soud prvního stupně vychází z důvodů usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. června 2011, sp. zn. 31 Cdo 488/2009, uveřejněného pod číslem 146/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 146/2011“) které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu. V něm Nejvyšší soud uvedl, že nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu (k tomu srov. bod XXXVII. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, Cpjn 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále dílo Bureš, J. - Drápal, L. - Krčmář, Z. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2006, str. 676).

[4] R 146/2011 lze podle soudu prvního stupně bez dalšího aplikovat na pohledávku č. 2 vzhledem k tomu, že rozhodnutí (jimiž byla přiznána) nabyta právní moci až po rozhodnutí o schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty a tato rozhodnutí předmětnou pohledávku na náhradu nákladů řízení ve výši 524.862 Kč konstituovala. Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2015, sen. zn. 29 ICdo 62/2014 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 85/2015 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 85/2015“)].

[5] K odvolání žalobců Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 8. února 2018, č. j. 40 ICm XY, 18 VSOL XY (KSOS 40 INS XY):

1/ Potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v bodech II. a III. výroku (první výrok).

2/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

[6] Odvolací soud dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

[7] R 146/2011 si odvolací soud vykládá shodně se soudem prvního stupně, tedy tak, že pohledávka „z důvodu nákladů řízení“ vzniká teprve právní mocí rozhodnutí, kterým o nákladech řízení bylo rozhodnuto, a konstituuje se tedy teprve tímto rozhodnutím, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Podle názoru odvolacího soudu tento závěr koresponduje s posuzováním jiných otázek, například otázky bezdůvodného obohacení, kde rozhodovací praxe při aplikaci ustanovení § 455 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), striktně rozlišuje mezi nároky vycházejícími z hmotného práva, a nároky konstituovanými teprve rozhodnutím soudu, a lze jej dovodit rovněž z R 85/2015.

[8] Lze tak uzavřít, že v insolvenčním řízení, v němž platí zvláštní právní úprava, se s pohledávkou z důvodu nákladů řízení zachází jako se samostatným nárokem, byť v obecné rovině lze dát odvolateli za pravdu v jeho argumentaci, že náklady spojené s uplatňováním pohledávky tvoří její příslušenství.

[9] Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé podal žalobce a/ dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, „případně měla být tato otázka vyřešena a posouzena jinak, než jak učinil odvolací soud“.

[10] Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud změnil napadené rozhodnutí v tom směru, že určí, že žalovaná nemá za dlužníkem L. T. ani pohledávku č. 2, případně aby potud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

[11] V mezích uplatněného dovolacího důvodu pak dovolatel snáší argumenty ve prospěch závěru, že pohledávka č. 2 musí jako příslušenství pohledávky č. 1 sdílet osud této pohledávky. Upozorňuje též, že rozhodnutím Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně byla náhrada nákladů řízení přiznána insolvenční správce žalované a nikoli žalované.

[12] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (aktuální znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[13] Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání v dané věci a to především s přihlédnutím k požadavku na vymezení jeho přípustnosti dovolatelem (§ 241a odst. 2 o. s. ř.). K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 4/2014“), jakož i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. listopadu 2017, sp. zn. Pl. Úst. 45/16, uveřejněné pod číslem 460/2017 Sb. V usnesení ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013 (v R 4/2014 citovaném), Nejvyšší soud vysvětlil, že:
„Dovolací námitka, že ‚vyřešená právní otázka v této věci má být dovolacím soudem posouzena jinak‘, není způsobitelným vymezením přípustnosti dovolání ani v režimu § 238a o. s. ř., ani v režimu § 237 o. s. ř.

[14] Argumentací k řešení právní otázky odvolacím soudem, podle níž „případně měla být tato otázka vyřešena a posouzena jinak, než jak učinil odvolací soud“, tedy dovolatel zjevně řádně nevymezil přípustnost dovolání způsobem předjímaným v ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř.

[15] Přípustnost dovolání nicméně dovolatel vymezuje argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolání v dané věci je pak přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

[16] Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

[17] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[18] Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

1/ Žalobou podanou u okresního soudu 7. února 2013 se žalovaná domáhala vypořádání společného jmění žalované a L. T.

2/ Rozsudkem ze dne 27. února 2014, č. j. 38 C 37/2013-408, okresní soud vypořádal společné jmění žalované (tamní žalobkyně) a L. T. tak, že (mimo jiné) rozhodl o přikázání označeného osobního automobilu do výlučného vlastnictví žalované, ostatní věci (jež byly předmětem vypořádání) pak přikázal do výlučného vlastnictví L. T. (body I. a II. výroku). Dále okresní soud uložil L. T. zaplatit žalované (tamní žalobkyni) na vypořádací podíl částku 7.260.210,70 Kč, a to do 3 měsíců od právní moci rozsudku (bod IV. výroku), a na náhradě nákladů řízení částku 524.862 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jejího zástupce (bod V. výroku).

3/ Usnesením ze dne 3. dubna 2014, č. j. KSBR 39 INS XY, Krajský soud v Brně:

- schválil oddlužení žalované (jejíž úpadek zjistil a oddlužení předtím povolil usnesením ze dne 18.

prosince 2013) zpeněžením majetkové podstaty (bod I. výroku),

- určil, jaký majetek náleží do majetkové podstaty žalované ke dni vydání rozhodnutí (příčemž seznam věcí obsahoval i věci náležející do společného jmění žalované a L. T.) bod III. výroku.

4/ Rozsudkem ze dne 18. listopadu 2014, č. j. 60 Co 372/2014-545, Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně:

- Zastavil řízení o odvolání tamní „žalobkyně“ proti rozsudku okresního soudu (první výrok).

- Potvrdil rozsudek okresního soudu v napadených (odvoláním L. T.) bodech I. až IV. a VII. výroku (druhý výrok).

- Změnil rozsudek okresního soudu v napadených (odvoláním L. T.) bodech V. a VI. výroku mimo jiné tak, že uložil L. T. zaplatit tamní „žalobkyni“ do 3 dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 524.862 Kč (třetí výrok).

5/ Usnesením ze dne 23. února 2015, č. j. KSBR 39 INS XY, Krajský soud v Brně změnil bod III. výroku svého usnesení ze dne 3. března 2014 (ve znění doplňujícího usnesení ze dne 11. dubna 2014, č. j. KSBR 39 INS XY) tak, že místo části nemovitostí uvedl v seznamu pohledávku z titulu vypořádacího podílu (rozuměj z titulu vypořádání společného jmění manželů) za L. T.

6/ Podáním došlým soudu 22. ledna 2015 přihlásila žalovaná do insolvenčního řízení vedeného na majetek L. T. u Krajského soudu v Ostravě dále jen „insolvenční soud“] pod sp. zn. KSOS 40 INS XY pohledávky č. 1 a 2.

7/ Podáním ze 4. února 2015 přihlásila do insolvenčního řízení vedeného na majetek L. T. tytéž pohledávky (pohledávky č. 1 a 2) JUDr. Radka Píšťková Záhorcová (dále též jen „R. P. Z.“), jako insolvenční správkyňe žalované.

8/ Při přezkumném jednání v insolvenčním řízení vedeném na majetek L. T. (jež se konalo 17. června 2015) popřeli žalobce a/ i L. T. pohledávky žalované č. 1 a 2 co do pravosti, pro nedostatek aktivní legitimace žalované (s tím, že legitimovanou k uplatnění pohledávek je R. P. Z. jako insolvenční správkyňe žalované).

9/ Usnesením ze dne 7. září 2015, č. j. KSBR 39 INS XY, 1 VSOL XY, změnil Vrchní soud v Olomouci usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. února 2015 tak, že bod III. výroku usnesení ze dne 3. března 2014 (ve znění doplňujícího usnesení ze dne 11. dubna 2014) se nemění.

10/ Usnesením ze dne 27. července 2016, sen. zn. 29 NSČR 135/2015, odmítl Nejvyšší soud dovolání žalované proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. září 2015.

[19] K takto ustavenému skutkovému základu budiž pro úplnost dodáno, že:

1/ Insolvenční řízení na majetek L. T. bylo zahájeno (k jeho insolvenčnímu návrhu) 10. prosince 2014.

2/ Insolvenční soud zjistil úpadek L. T. (a povolil mu oddlužení) a insolvenčním správcem L. T. ustanovil žalobce a/ usnesením ze dne 19. března 2015, č. j. KSOS 38 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne).

3/ Usnesením ze dne 3. září 2015, č. j. KSOS 38 INS XY, které nabylo právní moci téhož dne, schválil insolvenční soud oddlužení L. T. zpeněžením majetkové podstaty.

[20] Návrh na vypořádání společného jmění žalované a L. T. byl podán u okresního soudu 7. února 2013, z čehož plyne, že společné jmění manželů T. zaniklo před účinností zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), takže s přihlédnutím k ustanovení § 3028 odst. 2 o. z. a k judikatorním závěrům formulovaným v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, uveřejněném pod číslem 63/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se pro jeho vypořádání uplatní právní úprava účinná do 31. prosince 2013.

[21] Podle ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. (ve znění účinném do 31. prosince 2013, pro věc rozhodném se zřetelem k tomu, co bylo řečeno v předchozím odstavci) příslušenstvím pohledávky jsou úroky, úroky z prodlení, poplatek z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním.

[22] Povahou pohledávky vzniklé z titulu práva na náhradu nákladů řízení přiznané v občanském soudním řízení pravomocným soudním rozhodnutím se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi

opakovaně zabýval, přičemž dospěl k následujícím (judikatorně ustáleným) závěrům:

1/ Nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu (R 146/2011).

2/ Před právní mocí rozhodnutí, kterým soud přiznává účastníkovi občanského soudního řízení nárok na náhradu nákladů řízení (před okamžikem vzniku nároku na náhradu nákladů řízení), nelze takový nárok přihlásit do insolvenčního řízení ani jako pohledávku vázanou na splnění odkládací podmínky (R 85/2015).

3/ V rozsahu, v němž bylo věřiteli v soudním řízení, ve kterém uplatnil pohledávku vůči dlužníku, pravomocně přiznáno právo na náhradu nákladů tohoto řízení, jde o příslušenství pohledávky ve smyslu § 121 odst. 3 obč. zák. (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2010, sp. zn. 29 Cdo 2114/2008, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2012, pod číslem 24, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2014, sp. zn. 29 Cdo 3403/2012).

[23] Z judikatury citované v předchozím odstavci Nejvyšší soud výslovně vyšel také v usnesení ze dne 30. listopadu 2015, sen. zn. 29 NSČR 110/2015, uveřejněném pod číslem 83/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 83/2016“). V něm dále uzavřel, že u pohledávky (jistiny), která vznikla před zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nelze považovat příslušenství pohledávky tvořené soudem přiznanou náhradou nákladů řízení za peněžitý závazek, který dlužníku vznikl až po schválení oddlužení, ani za pohledávku vzniklou poté, co nastanou účinky schválení oddlužení, bez zřetele k tomu, že toto příslušenství vzniklo (právní mocí soudního rozhodnutí) po schválení oddlužení.

[24] V R 83/2016 Nejvyšší soud rovněž vysvětlil, že logikou věci je dáno, že příslušenství pohledávky (byť vzniká později, právní mocí soudního rozhodnutí o přiznání náhrady nákladů řízení) nemůže mít z hlediska možnosti uspokojení pohledávky (jistiny) a jejího případného exekučního vymožení jiné (lepší) pořadí než pohledávka (jistina) samotná.

[25] Ze závěrů obsažených v R 83/2016 Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi ustáleně vychází; srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2016, sen. zn. 29 NSČR 54/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2018, sp. zn. 20 Cdo 2755/2018, které bylo na jednání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, jež se konalo 10. dubna 2019, schváleno k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2019, sen. zn. 29 ICdo 155/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2019, sp. zn. 29 Cdo 4524/2017.

[26] S výše uvedenými judikatorními závěry právní posouzení věci odvolacím soudem zjevně souladné není, když (stejně nesprávně jako soud prvního stupně) usuzuje na „novost“ pohledávky č. 2 jen z toho, že pohledávka (nárok) z titulu náhrady nákladů řízení vzniká až právní mocí soudního rozhodnutí o jejím přiznání. Přitom ovšem odvolací soud přehlíží, že příslušenství ve formě nákladů spojených s uplatněním nároku na vypořádání společného jmění manželů (§ 121 odst. 3 obč. zák.) žalované vznikalo již v průběhu řízení o vypořádání společného jmění manželů, leč náklady řízení, které v řízení takto vznikly žalované osobně a náklady jejího zástupce s procesní plnou mocí si v průběhu soudního řízení musela nést (hradit) ze svého (§ 140 odst. 1 o. s. ř.), a samozřejmě jí vznikly ještě předtím, než soud rozhodl o tom, že přiznává (a v jaké výši) právo na jejich náhradu (podle § 142 odst. 1 a 2 o. s. ř.); srov. k tomu opět usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4524/2017.

[27] Závěr, že žalovaná, která není legitimována k uplatnění jistiny (pohledávky č. 1), jelikož tuto legitimaci má její insolvenční správkyň, je naopak legitimována k uplatnění příslušenství (nákladů spojených s uplatněním nároku, z něž vzešla jistina- § 121 odst. 3 obč. zák.) tvořeného soudem přiznanou náhradou nákladů řízení (pohledávky č. 2) jen proto, že soudní rozhodnutí o náhradě nákladů řízení nabylo právní moci až poté, co Krajský soud v Brně schválil oddlužení žalované zpeněžením majetkové podstaty, tudíž není správný.

[28] Dosavadní výsledky řízení pak ukazují, že je možné o věci rozhodnout. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), v souladu s § 243d písm. b/ o. s. ř. změnil napadené rozhodnutí (ve vztahu mezi žalobcem a/ a žalovanou) tak, že rozsudek soudu prvního stupně se (ve vztahu mezi žalobcem a/ a žalovanou) mění v tom duchu, že se určuje, že žalovaná nemá za L. T. ani pohledávku č. 2.

[29] Pro úplnost (v zájmu předejití dalších sporů) Nejvyšší soud uvádí, že ačkoli k této skutečnosti nemohl přihlédnout, jelikož ji soudy (nesprávně) nečinily předmětem skutkových zjištění, úsudek, že legitimace k vymáhání pohledávky č. 2 nenáleží žalované, nýbrž její insolvenční správce, by byl triviální, kdyby soudy ve skutkové rovině nepřehlédly, že v době vydání rozsudku Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 18. listopadu 2014 měla (podle záhlaví rozsudku, v jehož důvodech je tato změna i vysvětlena) procesní postavení „žalobkyně“, které tento soud přiznal náhradu nákladů řízení insolvenční správce žalované (nikoli již žalovaná).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)